

AFGØRELSE

(Varmeforsyning)

Frederiksborggade 15

1360 København K

Tlf 33 95 57 85

Fax 33 95 57 99

Afgørelsen offentliggøres i anonymiseret form

www.ekn.dk

ekn@ekn.dk

KLAGE FRA [...] over
AFGØRELSE FRA Energitilsynet af 3. november 2004
OM Ulstrup Kraftvarmeværks faste afgift

12. december 2005

J.nr.: 21-316

Eksp.nr.: 21305

TFR-EKN

NÆVNETS Fungerende nævnsformand, professor, dr.polit. Chr.
SAMMEN- Hjorth-Andersen
SÆTNING Direktør Per Søndergaard
I SAGEN Fhv. direktør, cand.polyt. H.C. Mortensen

NÆVNETS Energitilsynets afgørelse hjemvises delvist og stadfæstes
AFGØRELSE delvist

Sagen er indbragt for Energiklagenævnet ved klage af 22. november 2004 fra advokat Tina Strand Overgaard på vegne af [...]. Der klages over Energitilsynets afgørelse af 3. november 2004. I afgørelsen undlod Energitilsynet på trods af klagen og kraftvarmeværkets oplysninger at tage stilling til, hvorvidt Ulstrup Kraftvarmeværk A.m.b.a.'s anvendelse af tarifferne for fast varmeafgift på ejendommen [...] er urimelig efter varmforsyningslovens § 21, stk. 4. Tilsynet henviste til, at spørgsmålet er et domstolsanliggende, da afgørelsen forudsætter en besigtigelse af ejendommen.

Det oplyses i øvrigt, at Ulstrup Kraftvarmeværk ved stævning af 22. marts 2004 til Retten i Kjellerup har påstået, at klager skal anerkende at have overtaget forpligtelserne som forbruger over for kraftvarmeværket vedrørende ejendommen [...] fra og med 1. august 2003, og er forpligtet til at betale rumafgift i henhold til gældende tariffer. Retssagen afventer Energiklagenævnets afgørelse.

Den påklagede afgørelse

Fra Energitilsynets afgørelse af 3. november 2003 citeres:

”[...]De gør over for Energitilsynet gældende:

1) at værket faste afgifter vedrørende rumafgift i henhold til de af værket udarbejdede tariffer gradueres fastsat efter Energitilsynets skøn, herunder at det opmålte kubikmeter rumfang gradueres afhængig af, om der er tale om erhvervsvirksomhed eller bolig. Deres argument er, at klager og lignende erhvervsvirksomheder i modsat fald vil blive belastet med en fast afgift, der ikke har sammenhæng med det reelle varmebehov,

2) at á conto-bidraget til værket fastsættes til kr. 0,00, fordi der på nuværende tidspunkt ikke er nogen aktivitet i lokalerne, hvorfor der er lukket for varmen,

[...]

I brev af 28. juni 2004 supplerer De klagen med henvisninger til Danske Fjernvarmeværkers Forenings tarifvejledning og Energi-
prisudvalgenes praksis om grundlaget for beregning af faste afgifter. De korrigerer klageskriftet med oplysningen om, at sagen alene vedrører den bygning, som har tilslutningspligt. De angiver, at bygningen er på 1.891 m², hvoraf ca. 400 m² er et uopvarmet lager, hvor der ikke findes varmeinstallationer.

[...]

Ved brev af 21. oktober 2004 fremsender De en tegning af bygningen. Det fremgår af tegningen, at der er tale om en "DANA-HAL". Ifølge tegningen er en "DANA-HAL" et lavt byggeri med tag i rejsning. Af det samlede halareal er ifølge tegningen kun en mindre del anvendt til kontorer, arkiv, frokoststue og toiletfaciliteter.

De oplyser, at der i bygningen forefindes følgende fjernvarmeopvarmede varmeinstallationer:

I produktionshal 6 stk. varmluftblæsere

I hall/entre 2 radiatorer

I højre kontor 2 radiatorer

I venstre kontor 2 radiatorer

I lille kontor ved mellemgang 1 radiator

I frokoststue 1 radiator

I baderum 1 radiator

I rum over kontor 4 radiatorer

De oplyser endvidere, at der er opført en lagerbygning, som ligger i direkte forlængelse af den oprindelige bygnings sydgavl, men at denne lagerbygning ikke er opvarmet med fjernvarme.

[...]

Værket angiver, at grundlaget for beregningen af den faste afgift er rumfanget, men oplyser, at etagearealet i henhold til BBR-oplysninger også kan finde anvendelse. Herunder kan der til beregning af den faste afgift for særlige rum ske en graduering af

12. december 2005

J.nr.: 21-316

Eksp.nr.: 21305

TFR-EKN

Side 2 af 11

beregningsgrundlaget ifølge det oplyste. Værket har ifølge det oplyste indgået særlige aftaler om en reduktion af rumfanget til beregning af fast afgift for så vidt angår en sportshal og en kirke.

[...]

Til Deres første anbringende:

[...]Ifølge bygningstegningen kan lokalerne formentlig næppe sammenlignes med meget højloftede lokaler, hvad angår m³-rumfanget. Men på baggrund af oplysningerne fra Ulstrup Kraftvarmeværk A.m.b.a. om varmekonsumet, synes varmebehovet i bygningen at have været mindre end tilfældet ville have været, dersom bygningen skulle opvarmes som gældende for en beboelsesbygning, og dermed trække på værkets kapacitet med det fulde m³-rumfang.

Til Deres første anbringende skal Energitilsynet herefter udtale, at tilsynet på baggrund af Deres og Ulstrup Kraftvarmeværk A.m.b.a.'s oplysninger ikke kan afgøre efter varmforsyningslovens § 21, stk. 4, om bygningen rent faktisk udgør en potentiel belastning af værkets kapacitet med det fulde m³ rumfang.

Spørgsmålet er et domstolsanliggende, idet besvarelsen forudsætter en besigtigelse på stedet.

[...]

Til Deres andet anbringende:

Som anført tidligere er det afgørende, om der er mulighed for, at arealerne kan opvarmes ved varme fra værket. Hertil kommer, at der ifølge det oplyste er udmeldt tilslutningspligt for bygningen.

Energitilsynet har på den baggrund og med det af Dem og Ulstrup Kraftvarmeværk A.m.b.a. anførte ikke indvendinger imod, at Deres klient skal betale fast afgift for bygningen, selv om der på nuværende tidspunkt ikke er aktivitet i lokalerne, og der derfor er lukket for varmen, jf. varmforsyningslovens § 21, stk. 4.[...]"

Klagen til Energiklagenævnet

I klagen af 22. november 2004 anførte klagers advokat, at:

"[...]Der påklages over anbringende 1 og 2, mens anbringende 3 og 4 frafaldes.

Energiklagenævnet anmodes således om at træffe afgørelse om:

hvorvidt værkets faste afgifter vedrørende rumafgift i henhold til de af værket udarbejdede tariffer skal gradueres fastsat efter Energiklagenævnets skøn, herunder at det opmålte m³-rumfang gradueres afhængig af, om der er tale om erhvervsvirksomhed eller bolig.

hvorvidt á conto-bidraget skal fastsættes til kr. 0,00.

12. december 2005

J.nr.: 21-316

Eksp.nr.: 21305

TFR-EKN

Side 3 af 11

For så vidt angår påstand nr. 1, har tilsynet udtalt, at tilsynet på baggrund af klage og kraftvarmeværkets oplysninger ikke kan træffe afgørelse efter varmforsyningslovens § 21, stk. 4, om bygningen rent faktisk udgør en potentiel belastning af værkets kapacitet med det fulde kvm-rumfang. Energitilsynet udtaler derfor, at spørgsmålet er et domstolsanliggende, idet besvarelsen forudsætter en besigtigelse på stedet. Forud for afgørelsen fra Energitilsynet er der blevet anmodet om:

tegninger af ejendommen

placering og antal af radiatorer o.l.

Trods dette har Energitilsynet undladt at træffe afgørelse, idet dette ville kræve en besigtigelse. Dette burde Energitilsynet have oplyst på et tidligere tidspunkt og sparet klager for besvær med indhentelse af de udbedte oplysninger.

I øvrigt vil klager gøre gældende, at det er muligt at træffe afgørelse på det foreliggende skriftlige grundlag, idet forholdet er tilstrækkeligt belyst.

Såfremt Energiklagenævnet ikke finder, at dette er tilfældet, skal jeg anmode om, at Energiklagenævnet foretager besigtigelse af ejendommen, alternativt indkalder særlige sagkyndige i henhold til § 10 i Bekendtgørelse om forretningsorden for Energiklagenævnet.[...]

For så vidt angår påstand nr. 2, vil jeg gøre gældende, at det ikke kan være rimeligt, at min klient skal betale for en ydelse, som han ikke benytter. På baggrund heraf anmodes således om at træffe afgørelse om, at der ikke skal betales fast afgift for bygningen, når der på nuværende tidspunkt ikke er aktivitet i lokalerne, og at der derfor er lukket for varmen.[...]"

I øvrigt henviser klager til klageskrift og øvrige medsendte akter. I replik til retten i Kjellerup af 28. juni 2004 henvistes til praksis fra Energiprisudvalgene vedrørende det fysiske grundlag for fastlæggelse af faste afgifter: Uopvarmede rum/loftsarealer etc., pkt. 50, hvoraf det, for så vidt angår beregning af fast udgift efter etageareal i m², fremgår:

"Etagearealet kan bestå af:

Boligareal, som bør medregnes 100%
Kælderareal, som kan medregnes med en procentsats, f.eks., 25%
Erhvervsareal, som kan medregnes med en procentsats afhængig af temperaturen, som bygningen skal kunne opvarmes til.
Bygningsarealer, der i henhold til Bygningsreglementets bestemmelser ikke må opvarmes, (f.eks. udestuen) medregnes ikke."

12. december 2005

J.nr.: 21-316

Eksp.nr.: 21305

TFR-EKN

Side 4 af 11

Bemærkninger fra Ulstrup Kraftvarmeværk A.m.b.a.

Ulstrup Kraftvarmeværk ved formand Hans J. Dylmer fremsendte ved fax af 28. november 2004 sit svar på klagen og anførte heri:

”Som svar på Energiklagenævnets brev af 24. november 2004 kan jeg meddele, at Ulstrup Kraftvarmeværk ikke har yderligere bemærkninger til sagen og fortsat finder:

Ad. punkt 1) at alle bygninger i værkets forsyningsområde betaler faste afgifter i henhold til nettorumindhold af direkte og indirekte opvarmede rum. Undtaget er kun kirke og sportshal, der på grund af lokalernes specielle anvendelse får reduceret rumafgiften med 40 %.

Vedrørende klagers ejendom, [...]har der ikke været indgået nogen aftale om reduktion i rumafgiften. Den lave bygning, dens anvendelse og varmebehovet har i årenes løb ikke begrundet en sådan reduktion.

Ad. punkt 2) at å conto-betalingen kan nedsættes, så den kun dækker de faste afgifter, når der ikke er et forbrug/aktivitet i lokalene.”

12. december 2005

J.nr.: 21-316
Eksp.nr.: 21305
TFR-EKN

Side 5 af 11

Bemærkninger fra Energitilsynet

Fra Energitilsynets udtalelse af 9. december 2004 fremhæves:

”[...]

Til klagens 1. pkt.: I tilsynets og det tidligere Gas- og Varmeprisudvalgs praksis efter varmforsyningsloven om beregning af fast afgift indgår, at fjernvarmeværkerne skal have mulighed for at kunne beregne den faste afgift ud fra nogle standarder og gennemsnitsbetragtninger, men at værkerne skal være opmærksomme på, at standardmetoder i konkrete tilfælde kan føre til urimelige virkninger.[...]

Danske Fjernvarmeværkers Forening anerkendte i foreningens tariffvejledning, at der vil være situationer i hvilke beregningen af fast afgift for en erhvervsvirksomhed burde fravige standardproceduren. Tidligere har Gas- og Varmeprisudvalget taget tariffvejledningen til efterretning. Tariffvejledningen foreslår eksempelvis, at beregningen af fast afgift for en erhvervsvirksomhed kan tage udgangspunkt i den temperatur, hvormed bygningen skal kunne opvarmes.

I den indbragte afgørelse var problemstillingen den noget ejendommelige, at klager på den ene side ikke fremførte meget til støtte for, at der efter tilsynets praksis kunne ske en nedsættelse af den faste afgift for den pågældende bygning. På den anden side passede Ulstrup Kraftvarmeværks egne oplysninger om det faktiske fjernvarmeforbrug i bygningen ikke sammen med værkets ar-

gument om, at varmebehovet i bygningen ikke tidligere havde berettiget til en reduktion i den faste afgift.

[...]

I den indbragte afgørelse var der tale om en lav bygning, men en bygning med et stort antal m² (kvadratmeter), hvorfor der fra Energitilsynets side måtte anlægges det synspunkt, at varmebehovet i bygningen måtte inddrages i bedømmelsen med henvisning til værkets argumentation.

Værkets egne oplysninger om fjernvarmeforbruget kunne ikke lægges til grund for en bedømmelse af varmebehovet i bygningen og kunne derfor ikke sammenholdes med klagers oplysninger om fjernvarmeinstallationen og bygningen. Derfor kunne Energitilsynet med de muligheder, som tilsynet har i varmforsyningslovens § 21, stk. 4, ikke træffe afgørelse på det foreliggende skriftlige grundlag, der ud fra parternes argumentation delvis blev fremskaffet på tilsynets foranledning til belysning af sagens faktiske omstændigheder.

Til klagens 2. pkt.: Energitilsynet har med henvisning til indbragte afgørelse ikke yderligere bemærkninger til dette klagepunkt.”

12. december 2005

J.nr.: 21-316
Eksp.nr.: 21305
TFR-EKN

Side 6 af 11

Supplerende sagsfremstilling

I brev af 21. december 2004 anførte Ulstrup Kraftvarmeværk som svar på tilsynets bemærkninger, at bygningen har været tilsluttet værket i mere end 20-25 år, og at der i perioder har været et betydeligt varmeforbrug som følge af manglende kontrol med fjernvarmeforbruget. Det bemærkedes endvidere, at den faste afgift beregnes på baggrund af et rumfang på 4800 m³, og at den uopvarmede lagerbygning ikke medregnes ved beregning af den faste afgift.

Klager svarede i brev af 21. december 2004 på tilsynets bemærkninger og fremførte, at klagers betaling af de faste afgifter uden en graduering ikke er rimelig under hensyn til bygningens anvendelse og indretning, at der er tale om en erhvervsvirksomhed med et konkret varmebehov forskelligt fra en bolig. Herunder henvises til det urimelige i, at ejendomme med mindre rumfang kan slippe med at betale en billigere rumafgift til trods for et eventuelt større varmeforbrug samt at den manglende graduering i beregningen af den faste afgift ikke er et incitament til at spare på energiforbruget. Klager påpegede endvidere, at tarifieringen ikke er et udtryk for de omkostninger, klager pålægger kraftvarmeværket.

Det bemærkedes i øvrigt i brevet, at lokalerne har stået tomme siden 1. juli 2003. Det begæredes, at Energiklagenævnet i forbindelse med en besigtigelse af lokaliteterne foranledigede, at der skete opmåling af de konkrete arealer som opvarmes, samt konstatering af varmekilder. Endelig anførte klager med hensyn til påstand 2, at kraftvarmeværkets svarskrift af 28. november 2004

I brev af 27. januar 2005 fremsendte Ulstrup Kraftvarmeværk sine bemærkninger til klagers indlæg af 19. januar 2005. Værket anførte, at man med hensyn til den uopvarmede lagerhal ikke finder, at den uden varmeinstallationer udgør en mulig udnyttelse af varmeværket og opkræver som følge deraf heller ikke rumafgift heraf.

Værket tilbød endvidere at forestå opmåling og besigtigelse med henblik på vurdering af hvilke uopvarmede lokaler, der skal medregnes ved beregning af den faste afgift. Værket tilbød i den forbindelse at foretage plombering af fjernvarmetilførslen indtil opsættelsen af en ny måler som led i en generel udskiftning af målere i forsyningsområdet.

Værket henviste yderligere til, at Energitilsynet tidligere har fundet, at det er et domstolsanliggende, hvorvidt lokaliteterne rent faktisk udgør en potentiel belastning af værket med sit fulde m³ rumfang og under henvisning til en eventuel vurdering af spørgsmålet for en domstol ønskedes evt. opmåling og vurdering foretaget af værkets rådgivende ingeniør, som værket selv forestår betaling af. Det afvist, at der vil ske revurdering af afgørelsen, som anmodet af klager, idet der henvistes til, at værket ikke har truffet en afgørelse vedrørende pågældende bygning, men blot følger de almindelige bestemmelser vedrørende opkrævning af faste afgifter i henhold til vedtægter og tariffer.

Retsgrundlag

Fra lov om varmforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 347 af 17. maj 2005, citeres:

§ 21. Tariffer, omkostningsfordeling og andre betingelser for de af § 20 og § 20 b omfattede ydelser skal med angivelse af grundlaget herfor anmeldes til et af transport- og energiministeren nedsat tilsyn (Energitilsynet) efter regler fastsat af tilsynet.

Stk. 2.[...]

Stk. 3. Tariffer, omkostningsfordeling og andre betingelser, der ikke er anmeldt som foreskrevet efter stk. 1, er ugyldige.

Stk. 4. Finder Energitilsynet, at tariffer, omkostningsfordeling eller andre betingelser er urimelige eller i strid med bestemmelserne i §§ 20, 20 a eller 20 b eller regler udstedt i henhold til loven, giver tilsynet, såfremt forholdet ikke gennem forhandling kan bringes til ophør, pålæg om ændring af tariffer, omkostningsfordeling eller betingelser.

Stk. 5. Såfremt tariffer, omkostningsfordeling eller andre betingelser må antages at ville medføre en i samfundsmæssig henseende uøkonomisk anvendelse af energi, kan tilsynet efter forhandling som nævnt i stk. 4 give pålæg om ændring af tariffer, omkostningsfordeling eller betingelser.

Stk. 6.[...]"

12. december 2005

J.nr.: 21-316

Eksp.nr.: 21305

TFR-EKN

Side 8 af 11

Energiklagenævnets praksis

Fra afgørelse af 2. august 2001 (j.nr. 97-2311-0016) citeres:

”[...]

at Energitilsynet ikke har fundet det urimeligt, at De skal betale den faste abonnementsafgift skønt De ikke aftager varme, idet De skal dække de omkostninger, som De påfører SSFE ved Deres tilslutning og tilstedeværelse som forbruger,

at det er tilsynets vurdering at De, indtil der er indgået aftale med SSFE om fremtidig varmeleverance, herunder aftale om afvikling af restancen og eventuel sikkerhedsstillelse for fremtidige varmeleverancer, dvs. så længe SSFE har afbrudt leveringen af varmt vand, ikke skal betale á conto for forbrug, men alene til dækning af den faste udgift ved kundeforholdet,

[...]konstaterer nævnet, at den af SSFE fremsendte opgørelse er i overensstemmelse med de af værket fastsatte leveringsbestemmelser af 15. februar 1994 og den indgåede leveringsaftale af 15. oktober s.å., og stadfæster af de Energitilsynet anførte grunde tilsynets afgørelse af 24. august 2000.[...]”

12. december 2005

J.nr.: 21-316
Eksp.nr.: 21305
TFR-EKN

Side 9 af 11

Fra nævnets bemærkninger i afgørelse af 15. juli 2003 (j.nr. 21-20) citeres:

”Det fremgår af sagen, at rumafgiften pr. m³ på kr. 20,00 som angivet i tarifbladet for I/S Middelfart Fjernvarme er anmeldt til Energitilsynet og er i overensstemmelse med DFF’s vejledninger. Energiklagenævnet har ikke generelle bemærkninger hertil. Det kan heller ikke give Energiklagenævnet anledning til bemærkninger, at rumafgiften også kan afkræves eksisterende forbrugere i forbindelse med udvidelser.

Opkrævningen af rumafgift må som anført af Energitilsynet imidlertid ikke ske på en måde, der forekommer urimelig for forbrugeren, jf. varmforsyningslovens § 21, stk. 4.”

Energiklagenævnets bemærkninger

1. I klagen anmodes nævnet om at tage stilling til, hvorvidt den faste afgift målt efter m³ rumfang bør gradueres således, at der tages hensyn til bygnings anvendelse, samt hvorvidt á conto-bidraget skal nedsættes til kr. 0,00.

2. Nævnet bemærker, at det er op til det enkelte varmeværk at fastsætte niveauet for de forbrugsafhængige afgifter, så længe at disse ikke er urimelige efter varmforsyningsloven, jf. § 21, stk. 4.

Ved bedømmelsen af beregningsgrundlaget for forbrugsafhængige afgifter lægger tilsynet vægt på, at det pågældende grundlag udgør et mål for forbrugernes potentielle belastning af fjernvarmesystemet. Eftersom der ikke findes

et praktisk anvendeligt endegyldigt mål for den enkelte forbrugers potentielle belastning, accepterer tilsynet, at varmemærker anvender en række tilnærmede mål. Fastsættelse af varmebehov og dermed fast afgift efter rumfang er i en række tilfælde godkendt af Gas- og Varmeprisudvalget samt Energitilsynet, som et anvendeligt mål for beregningen af de faste afgifter.

3. Energitilsynet anfører i sin afgørelse, at tilsynet ikke kan træffe afgørelse efter varmemærkelovens § 21, stk. 4, idet en stillingtagen til, hvorvidt ejendommen med sit fulde rumfang udgør en potentiel belastning af værkets kapacitet ikke kan ske ud fra de foreliggende oplysninger fra sagens parter, men, kræver en besigtigelse, hvorfor sagen er et domstolsanliggende.

12. december 2005

J.nr.: 21-316

Eksp.nr.: 21305

TFR-EKN

Tilsynet har imidlertid ikke nærmere anført, hvilke oplysninger, som tilsynet mangler, for at det kan træffe afgørelse efter varmemærkelovens § 21, stk. 4. Nævnet finder det derfor ikke på det foreliggende grundlag godtgjort, at en besigtigelse kan tilvejebringe oplysninger nødvendige for afgørelsen, der ikke kan fremskaffes ved fremlæggelse af skriftlig dokumentation fra parterne.

Side 10 af 11

Nævnet finder, at Energitilsynet som forvaltningsmyndighed har en forpligtelse til at søge sagen fuldt oplyst. Energitilsynet bør således anmode klager om at fremskaffe yderligere dokumentation i tilfælde, hvor der ikke umiddelbart kan træffe afgørelse på foreliggende grundlag, hvilket ikke ses at være sket i denne sag.

I øvrigt bemærkes det, at det er nævnets opfattelse, at det skøn, tilsynet er tillagt efter varmemærkelovens § 21, stk. 4, bør udøves af Energitilsynet som første instans.

Nævnet hjemviser herefter denne del af afgørelsen til fornyet behandling i Energitilsynet.

4. Nævnet bemærker med hensyn til påstanden om nedsættelse af á conto-betalingen til kr. 0,00, at den faste afgift skal dække de forbrugsuafhængige omkostninger i forbindelse med varmeproduktion og skal som sådan betales uanset forbrugets størrelse. Den faste afgift er en betaling for, at varmemærkeren har mulighed for at benytte en vis del af værkets forsyningskapacitet. Nævnet finder det ikke urimeligt at fastsætte á conto-bidraget til beløbet for den faste afgift, når lokalerne ikke benyttes, idet kapaciteten skal være til rådighed, når den tomme bygning igen udnyttes.

Energiklagenævnets afgørelse

Energitilsynets afgørelse af 3. november 2004 hjemvises delvist og stadfæstes delvist.

Afgørelsen er truffet efter § 26, stk. 1, i lov om varmforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 347 af 17. maj 2005 og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Sagen har været behandlet på nævnets møde den 7. december 2005.

Afgørelsen lægges ud på Energiklagenævnets hjemmeside.

Afgørelsen er sendt til advokat Tina Strand Overgaard på vegne af [...], Ulstrup Kraftvarmeværk A.m.b.a. og Energitilsynet.

P. N. V.

Chr. Hjorth-Andersen
Fungerende nævnsformand

/ Trine Frederiksen
Fuldmægtig

12. december 2005

J.nr.: 21-316

Eksp.nr.: 21305

TFR-EKN

Side 11 af 11